

**MOKESTINIŲ GINČŲ KOMISIJA PRIE
LIETUVOS RESPUBLIKOS VYRIAUSYBĖS**

**SPRENDIMAS
DĖL AB „A1“ 2016-04-01 SKUNDO**

2016 m. birželio 6 d. Nr. S-118 (7-67/2016)
Vilnius

Mokestinių ginčų komisija prie
Lietuvos Respublikos Vyriausybės,
susidedanti iš:
komisijos pirmininkės
komisijos narių

Editos Veršalienės
Martyno Endrijaičio
Rasos Stravinskaitės
Linos Vosylienės – pranešėja

sekretoriaujant

Jūratei Dalmantaitei

dalyvaujant mokesčių mokėtojos atstovams

I. Č. ,

A. B.

mokesčių administratoriaus atstovui

J. N.

2016 m. gegužės 10 d. posėdyje išnaginėjusi AB „A1“ (toliau – Pareiškėja) 2016-04-01 skundą dėl Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Lietuvos Respublikos finansų ministerijos (toliau – Inspekcija) 2016-03-15 sprendimo Nr. (21.52-28) 299-2, n u s t a t ė:

Inspekcija 2016-03-15 sprendimu Nr. (21.52-28) 299-2, vadovaudamasi 2004-04-13 Mokesčių administravimo įstatymo Nr. IX-2112 (toliau – MAĮ) 100 str. 1 d. 2 punktu, 141 str. 1 d. 2 punktu bei Atleidimo nuo baudų, delspinigių ir palūkanų taisyklių, patvirtintų Inspekcijos viršininko 2004-07-26 įsakymu Nr. VA-144 (toliau – Taisyklės) 7 punktu, išnaginėjusi Pareiškėjos 2016-02-12 prašymą Nr. 041/400 „Dėl atleidimo nuo pelno mokesčio delspinigių“, nusprendė neatleisti Pareiškėjos nuo 103054,35 Eur pelno mokesčio (toliau – PM) delspinigių ir 7705,17 Eur avansinio PM delspinigių (iš viso 110759,52 Eur).

Sprendime nurodoma, jog prašyme atleisti nuo delspinigių Pareiškėja nurodė, jog OAO „G1“ (toliau – Tiekėjas) 2014 m. buvo vienintelis gamtinių dujų tiekėjas į Lietuvą, todėl Pareiškėja gamtines dujas, kurios sudaro apie 80 proc. jos gaminamų trąšų savikainos, turėjo pirkti tik iš šio dujų tiekėjo. Tiekėjas, pasinaudodamas monopoline situacija ir naudodamas politinę jėgą, taikė nesažiningą kainodarą (lyginant su kitais ES dujų vartotojais) ir pateikdavo sąskaitas, gerokai viršijančias ES šalyse ir Lietuvoje galiojančias vidutines dujų rinkos kainas. Remiantis viešai skelbiama informacija, valstybės valdomos įmonės tuo metu jau turėjo nuolaidą iš to paties dujų tiekėjo.

Pareiškėja nurodo, jog dėjo visas pastangas, konsultavosi su teisininkais iš Šveicarijos ir Jungtinės Karalystės, kad susitartų su Tiekėju dėl dujų pirkimo rinkos kainomis, tačiau tiekėjas visais būdais dėsė baigti derybas ir pripažinti taikomą nuolaidą. Derybos truko kelerius metus, kol 2016 m. pradžioje pavyko susitarti dėl nuolaidos pritaikymo 2014 m. Derybų metu Pareiškėja neturėjo nei informacijos, nei realios galimybės paveikti Tiekėjo dujų tiekimo kainodaros ir numatyti galutinės dujų pardavimo kainos. Pasiekus susitarimą, Tiekėjas 2016-02-08 išrašė kreditines sąskaitas faktūras už 2014 m. įsigytas gamtines dujas, todėl Pareiškėjai atsirado prievolė perskaičiuoti parduotos produkcijos savikainą ir patikslinti metinę PM deklaraciją už 2014 m. ir avansinio PM deklaraciją už 2015 m. IV ketvirtį. Patikslinus minėtas deklaracijas, pasikeitė Pareiškėjos 2014 m. veiklos rezultatas, t. y. vietoj nuostolio buvo apskaičiuotas apmokestinamasis pelnas, todėl Pareiškėjai turėtų būti apskaičiuoti delspinigiai nuo 2411536 Eur PM sumos už 2014 m. IV ketvirtį (delspinigių skaičiavimo laikotarpis: 2015-06-02–2016-02-09) ir 597285 Eur avansinio PM sumos už 2015 m. IV ketvirtį (delspinigių skaičiavimo laikotarpis: 2015-12-29–2016-02-09).

Pareiškėja, atsižvelgdama į aukščiau nurodytas aplinkybes ir vadovaudamasi MAĮ 100 str. 1 d. 2 punktu, 141 str. 1 d. 2 punktu, 8 str. 3 dalimi, kreipėsi į Inspekciją su prašymu atleisti ją nuo PM delspinigių mokėjimo.

Inspekcija sprendime nurodo, jog, jos duomenimis, Pareiškėja pirminę metinę PM deklaraciją (forma PLN204) už 2014 m. pateikė 2015-05-22 ir deklaravo 152010673 Lt arba 44025333,93 Eur nuostolį (deklaracijos 41 laukelis), šią deklaraciją Pareiškėja tikslino:

- 2015-12-07 ir deklaravo 152085503 Lt, arba 44047006,19 Eur, nuostolį;
- 2015-12-17 ir deklaravo 152370362 Lt, arba 129507,06 Eur, nuostolį;
- 2016-02-09 ir deklaravo 117789744 Lt, arba 34114267,84 Eur, pelną (mokėtina į biudžetą PM suma – 8326552 Lt, arba 2411536,14 Eur).

Pareiškėja 2015-10-15 pateikė pirminę 2015 m. avansinio PM deklaraciją (forma FR0430) ir deklaravo praėjusių mokesčių metų faktiškai apskaičiuotą PM sumą 0 Eur (deklaracijos C dalis – einamųjų mokesčių metų IV ketvirčio avansinio PM skaičiavimas pagal praėjusių metų veiklos rezultatus). 2016-02-09 šią deklaraciją patikslino ir deklaravo praėjusių mokesčių metų faktiškai apskaičiuotą PM sumą (19 laukelis) 2389141 Eur, einamųjų mokesčių metų IV ketvirčio avansinio PM suma – 597285 Eur.

Inspekcijos duomenimis, Pareiškėja 2016-02-09 sumokėjo 3088821 Eur mokėtino PM ir avansinio PM. Inspekcijos Mokesčių apskaitos informacinės sistemos duomenis, už laikotarpį nuo 2015-06-02 iki 2016-02-09 Pareiškėjai, įvertinus turėtas mokesčių permokas, buvo apskaičiuota 110759,52 Eur delspinigių (iš šios sumos 103054,35 Eur PM delspinigių ir 7705,17 Eur avansinio PM delspinigių).

Sprendime nurodoma, jog žala biudžetui yra padaroma tuomet, kai į jį laiku nepatenka mokėtinos mokesčių sumos. Pelno mokesčio įstatymo (toliau – PMI) nustatytais terminais Pareiškėjai nesumokėjus mokėtinų mokesčių (sumokėjus juos vėliau), valstybės biudžetui buvo padaryta žala, įvertinta apskaičiuotų delspinigių dydžiu, t. y. 110759,52 Eur.

Sprendime cituojamos MAĮ 100 str. 1 d. 2 punkto, 141 str. 1 dalies nuostatos ir nurodoma, jog siekiant nuspręsti, ar atitinkamu atveju galima taikyti atleidimo nuo delspinigių pagrindą, įtvirtintą MAĮ 141 str. 1 d. 2 punkte, svarbu nustatyti, ar aplinkybė, dėl kurios mokesčių mokėtojas pažeidė mokesčių įstatymą, atitinka du konkrečius požymius: 1) ar minėta aplinkybė nepriklausė nuo mokesčių mokėtojo valios; 2) ar mokesčių mokėtojas jos nenumatė ir negalėjo numatyti.

Nurodoma, jog Pareiškėja teigė, kad kelerius metus derėjosi su Tiekėju dėl prašomos nuolaidos dujoms ir negalėjo numatyti ar turėti įtakos Tiekėjo taikomai dujų tiekimo kainodarai ir galutinei dujų pardavimo kainai. Atsižvelgiant į tai, Pareiškėja iš dalies atitiktų minėtus požymius, tačiau, Inspekcijos teigimu, svarbu įvertinti ir tai, jog Pareiškėja yra verslo subjektas, turintis patirties atitinkamoje verslo srityje. O vertinant apdairaus ir rūpestingo verslininko

galimybę numatyti tam tikros aplinkybės atsiradimą svarbus ir suvokimas, jog vykdamas verslą, šiuo atveju derantis dėl nuolaidų, egzistuoja tikimybė atsirasti minėtai aplinkybei. Pasak Inspekcijos, svarbu atsižvelgti ir į teismų formuojamą praktiką dėl atleidimo nuo delspinigių mokėjimo pagal MAĮ 100 str. 1 d. 2 punktą ir 141 str. 1 d. 2 punktą, o būtent į Lietuvos vyriausiojo administracinio teismo (toliau – LVAT) nutartį adm. byloje Nr. A¹⁵-141/2005. Inspekcijos tvirtinimu, Pareiškėjos nurodytos aplinkybės nėra pripažintinos gamtos jėgomis, valstybinės valdžios institucijų neteisėtais veiksmais ar žmogaus poveikiu. Dėl verslo rizikos atsiradusios aplinkybės nelaikytinos nenugalimos jėgos pasireiškimu, t. y. ypatingomis sąlygomis, kurios sudarytų pagrindą taikyti MAĮ 100 str. 1 d. 2 punktą ir 141 str. 1 d. 2 punktą. Visi mokesčių mokėtojai susiduria su verslo rizika ar išskylančiais ekonominiais sunkumais, todėl pripažinimas vieno mokesčių mokėtojo atžvilgiu, jog nagrinėjamoje situacijoje yra atleidimo nuo delspinigių pagrindą sudarančios aplinkybės, neabejotinai pažeistų mokesčių mokėtojų lygybės principą, nes Pareiškėjos situacija taptų palankesnė nei mokėtojų, laiku sumokėjusių mokesčius ir tokiu būdu netekusių galimybės naudotis sumokėtais pinigais ilgesnį laiką, nei tų mokėtojų, kurie vėluodami mokėti mokėtinus mokesčius yra sumokėję ir jiems apskaičiuotus delspinigius.

Atsižvelgiant į išdėstytas aplinkybes, sprendime konstatuojama, jog šiuo atveju aplinkybių, kurias būtų galima prilyginti *force majeure*, *cas fortuit* ar *vis absoluta*, nenustatyta, todėl MAĮ 141 str. 1 d. 2 punkto pagrindu Pareiškėja nuo delspinigių mokėjimo negali būti atleista.

Sprendime nurodoma, jog Pareiškėja taip pat prašo vadovautis teisingumo ir protingumo kriterijais. Pažymima, kad MAĮ 100 straipsnis yra speciali teisės norma, skirta spręsti atleidimo nuo delspinigių klausimą, todėl ji negali būti supriešinama su MAĮ 8 straipsnio nuostatomis dėl bendrųjų (teisingumo, privalomumo) principų taikymo mokestiniuose santykiuose. Nurodoma, kad mokestinių ginčų praktikoje reikšmingomis aplinkybėmis sprendžiant atleidimo nuo ekonominių sankcijų (baudų, delspinigių) klausimą, kai taikomi protingumo ir teisingumo kriterijai, pripažįstamos tokios aplinkybės, kaip mokestinio patikrinimo, mokestinio ginčo trukmė, mokesčių administratoriaus kontrolės veiksmų operatyvumas (pavyzdžiui, LVAT 2011-09-19 nutartis adm. byloje A⁵⁵⁶-3447/2011, 2015-06-29 nutartis adm. byloje Nr. A-2051-556/2015), tačiau pažymima, kad ir tokiais atvejais sprendžiama dėl apskaičiuotų delspinigių sumažinimo (20, 50 proc.).

Nagrinėjamo atveju, pasak Inspekcijos, be MAĮ numatytų atleidimo nuo delspinigių pagrindų neįžvelgtinos ir aplinkybės (neapibrėžtos įstatymų leidėjo), kurios lemtų teisingumo bei protingumo kriterijų taikymą, o tuo pačiu ir atleidimą nuo delspinigių. Pareiškėja yra verslo subjektas, o verslas yra susijęs su tam tikra rizika, kurią verslininkas turi įvertinti ir priimti. Sutartiniai santykiai tarp dviejų verslo subjektų yra valinė apgalvoto elgesio išraiška su aiškiai apibrėžtu tikslu – gauti pajamų. Derybų metu Pareiškėja ir Tiekėjas susitarė dėl taikomų nuolaidų Tiekėjo parduodamoms dujoms, t. y. susitarė dėl geresnių, Pareiškėjai naudingesnių sąlygų ir dėl to pasikeitė Pareiškėjos veiklos rezultatas, vietoj nuostolio buvo apskaičiuotas apmokestinamasis pelnas. Nagrinėjamoje situacijoje pripažinus, jog taikant teisingumo ir protingumo kriterijus yra pagrindas sumažinti apskaičiuotus delspinigius arba visiškai nuo jų atleisti, būtų pažeisti kiti teisės principai, kaip antai, mokesčių mokėtojų lygybės ir proporcingumo, nes Pareiškėjos pozicija taptų geresnė nei kitų mokesčių mokėtojų, kurie susiduria su verslo rizika ar ekonominiais sunkumais. Be to, tokiose situacijose atleidžiant nuo apskaičiuotų delspinigių būtų paneigtas pats delspinigių institutas, nes delspinigiai skaičiuojami kaip kompensacija už tai, kad valstybė atitinkamu laikotarpiu negalėjo naudotis jai pagal mokesčių įstatymus priklausančiomis lėšomis.

Pareiškėja nesutinka su Inspekcijos 2016-03-15 sprendimu Nr. (21.52-28) 299-2 ir 2016-04-01 skunde nurodo, jog delspinigiai yra netinkama ir neproporcinga priemonė jos

situacijoje, nes nėra ir nebuvo padarytas joks mokesčių teisės aktų pažeidimas (kas yra būtina prielaida delspinigiams atsirasti). Delspinigiai atsirado dėl automatiško Inspekcijos Mokesčių apskaitos informacinėje sistemoje užprogramuoto skaičiavimo algoritmo pateikus patikslintą 2014 m. PM deklaraciją ir patikslintą 2015 m. IV ketvirčio avansinio PM deklaraciją. Tiek PM deklaracijų tikslinimo pareiga, kilusi 2016-02-08, tiek delspinigiai atsirado dėl nuo Pareiškėjos valios nepriklausančių aplinkybių, kurių ji nenumatė ir negalėjo numatyti.

Pareiškėjos tvirtinimu, jos atleidimas nuo delspinigių nepažeistų kitų mokesčių mokėtojų lygybės bei proporcingumo principų. Priešingai, neatleidus Pareiškėjos nuo automatiškai sistemoje apskaičiuotų delspinigių, jos situacija taptų blogesnė palyginus su kitais mokesčių mokėtojais, nes patirtų sankciją situacijoje, kurioje mokesčių teisės aktų tikslas nėra tokią sankciją taikyti.

Skunde nurodoma, jog nėra ir nebuvo padarytas ne tik mokesčių teisės aktų pažeidimas, bet ir reali žala valstybės biudžetui. Atitinkamą PM sumą Pareiškėja pervedė į valstybės biudžetą laiku, kitą dieną po to, kai išsiderėjo nuolaidą iš Tiekėjo (juridinis faktas, dėl kurio atsirado apmokestinamasis pelnas ir PM). Mokesčio sumos paskirstymas pagal deklaracijų formas yra tinkamai vykdomos mokesstinės pareigos formalioji išraiška.

Tvirtinama, jog Pareiškėja šioje situacijoje atitinka ne tik MAĮ 141 str. 1 d. 2 punkte numatytą atleidimo nuo delspinigių pagrindą – PM sumos deklaravimas 2016-02-09 (o ne kada nors anksčiau) pateiktose patikslintos PM deklaracijos ir avansinio PM deklaracijos formose kaip mokesčio mokėtojo pareiga kilo dėl aplinkybių, kurios nepriklausė nuo Pareiškėjos valios ir kurių ji nenumatė ir negalėjo numatyti (t. y. atsitiktinės aplinkybės – *cas fortuit*). Taip pat delspinigiai Pareiškėjai neturi atsirasti ir pagal MAĮ 141 str. 1 d. 3 punktą, nes nebuvo padaryta reali žala biudžetui – biudžetas gavo savo dalį PM laiku (t. y. operatyviai kitą dieną po to, kai tik atsirado biudžeto teisė gauti šią sumą). Be to, pagal MAĮ 141 str. 1 d. 1 punktą Pareiškėjos veiksmuose nėra kaltės dėl padaryto pažeidimo, nes ji sąžiningai ir laiku vykdė nuo jos priklausiančias PM deklaravimo ir sumokėjimo pareigas.

Pareiškėja nurodo faktines aplinkybes detaliam išdėstymui prašyme Inspekcijai, todėl skunde Mokestinių ginčų komisijai prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės (toliau – Komisija) apibendrinanti reikšmingiausias situacijos aspektus. OAO „G1“ 2014 m. buvo vienintelis dujų tiekėjas į Lietuvą, todėl Pareiškėja gamtines dujas turėjo pirkti tik iš šio Tiekėjo, kuris, pasinaudodamas monopolisto situacija ir naudodamas politinę jėgą, Pareiškėjai taikė nesažiningą kainodarą (lyginant su kitais ES dujų vartotojais). Pareiškėja dėjo visas pastangas, kad susitartų su Tiekėju dėl dujų pirkimo rinkos kainomis, tačiau santykiai su Tiekėju buvo labai sudėtingi ir jis visais būdais dėsė baigti derybas. Kol vyko derybos Pareiškėja neturėjo nei informacijos, nei realios galimybės paveikti Tiekėjo dujų kainodarą ar numatyti galutinę dujų pardavimo kainą. Finansinės ir mokesčių apskaitos tikslais veiklos rezultatas buvo skaičiuojamas pagal tuo metu juridinę galią turinčius dokumentus (Tiekėjo sąskaitas). 2016 m. pradžioje pavykus susitarti dėl nuolaidos, Tiekėjas 2016-02-08 išrašė kreditines sąskaitas faktūras Pareiškėjai už 2014 m. įsigytas gamtines dujas. Todėl būtent 2016-02-08 Pareiškėjai atsirado prievolė patikslinti 2014 m. PM deklaracijos formoje anksčiau deklaruotą dujų įsigijimo sąnaudų sumą, t. y. įrašyti 2016-02-08 paaiškėjusios nuolaidos dydžiu mažesnę leidžiamų atskaitymų sumą (taikant PMĮ 57 str. 3 dalyje ir jo komentare paaiškintą palyginimo principą, sąnaudos turi būti pripažįstamos ir palyginamos su to paties laikotarpio pajamomis, todėl minimų kreditinių sąskaitų sumos už 2014 m. įsigytas dujas buvo įtrauktos į 2014 m. PM deklaraciją, t. y. buvo sumažinta pirminėje deklaracijoje deklaruota leidžiamų atskaitymų suma). Dėl mažesnės sąnaudų sumos 2014 m. PM deklaracijos formoje buvo apskaičiuotas apmokestinamasis pelnas (vietoj buvusio nuostolio) bei mokėtina PM suma. Atitinkamai, patikslinus 2014 m. PM deklaracijos formos įrašus, sekė pareiga patikslinti ir 2015 m. avansinę PM deklaraciją, nes joje įrašyti duomenys turi sutapti su 2014 m. PM deklaracijos skaičiais

(pagal PMI 51 str. 3 d. 1 punkto nuostatas pasirinktas praėjusių laikotarpių faktinių sumų metodas).

Pareiškėja 2016-02-09 (t. y. kitą dieną po gautų kreditinių sąskaitų faktūrų) pateikė patikslintą PM deklaraciją ir patikslintą avansinio PM deklaraciją ir tą pačią dieną į valstybės biudžetą sumokėjo minėtose deklaracijose nurodytą PM ir avansinio PM bendrą sumą – 3088821 Eur. Pateikus patikslintas deklaracijų formas, Inspekcijos Mokesčių apskaitos informacinėje sistemoje atsirado Pareiškėjai apskaičiuota bendra 110759,52 Eur delspinigių suma už laikotarpį nuo 2015-06-02 iki 2016-02-09.

Skunde pažymima, jog dėl aukščiau išvardintų faktinių aplinkybių ir dėl 2014 m. PM deklaracijos bei 2015 m. IV ketvirčio avansinio PM deklaracijos patikslinimo ginčo tarp šalių nėra. Ginčas tarp šalių kyla dėl Pareiškėjai Inspekcijos Mokesčių apskaitos informacinėje sistemoje automatiškai apskaičiuotų delspinigių pagrįstumo ir Inspekcijos sprendimo atsisakyti atleisti Pareiškėją nuo šių delspinigių.

Skunde remiamasi MAĮ 95 str. 1 dalimi ir nurodoma, jog mokesčių teisėje delspinigiai traktuojami kaip tam tikra neigiama sankcija, kuri gali būti taikoma asmeniui, tinkamai neįvykdžiusiam savo mokestinių prievolių. Taip pat remiamasi MAĮ 2 str. 20 dalimi, apibrėžiančia mokestinės prievolės sąvoką, ir nurodoma, jog Pareiškėja analizuojamoje situacijoje tinkamai ir laiku vykdė visas savo mokesčines prievoles, o būtent: teisingai apskaičiavo ir laiku pateikė pirminę 2014 m. PM deklaraciją, teisingai ir laiku perskaičiavo 2014 m. PM ir 2015 m. IV ketvirčio avansinį PM, laiku sumokėjo PM į valstybės biudžetą. Šie Pareiškėjos veiksmai nebuvo nei klaida, nei teisės aktų pažeidimas, bet priešingai, tinkamas mokesčio mokėjimo pareigos įvykdymas. Taigi, Pareiškėja efektyviai ir tinkamai įvykdė savo mokesčines prievoles, todėl nėra teisinio pagrindo jai taikyti mokestinių prievolių įvykdymo užtikrinimo prievolę – delspinigius.

Skunde remiamasi MAĮ 97 str. 1 dalies nuostata ir nurodoma, jog Pareiškėjos situacijoje PM sumą pinigais valstybės biudžetas gavo laiku ir operatyviai iškart, kai tik įgijo tokią teisę, t. y. 2016-02-09. Mokesčio sumos paskirstymas pagal deklaracijas (patikslintą 2014 m. PM deklaraciją ir 2015 m. IV ketvirčio avansinio PM deklaraciją) yra tik formalioji išraiška, kaip tinkamai įforminti mokesčio apskaičiavimą.

Pareiškėjos situacijoje nebuvo netinkamo mokestinių prievolių vykdymo ir mokesčių įstatymų pažeidimo, todėl delspinigių skaičiavimas yra netinkama, nepagrįsta ir neproporcinga priemonė, nes tai yra sankcijos pritaikymas situacijoje, kurioje mokesčių teisės aktai nenumato ir neturi tikslo tokią sankciją taikyti. Delspinigiai visgi atsirado dėl automatiško Inspekcijos Mokesčių apskaitos informacinėje sistemoje užprogramuoto skaičiavimo algoritmo pateikus patikslintas deklaracijas, todėl Pareiškėja kreipiasi su prašymu atleisti ją nuo šių delspinigių.

Skunde nurodoma, jog pagrindinis Pareiškėjai taikytinas atleidimo nuo apskaičiuotų delspinigių pagrindas būtų MAĮ 141 str. 1 d. 2 punktas – dėl aplinkybių, kurios nepriklausė nuo mokesčių mokėtojo valios ir kurių jis nenumatė ir negalėjo numatyti. Pažymima, jog Inspekcija sprendime sutiko, kad Pareiškėja iš dalies atitiktų minėtus požymius, tačiau, apeliuodama į Pareiškėjos verslo patirtį ir apdairaus bei rūpestingo verslininko galimybę įvertinti verslo riziką, padarė išvadą, kad *cas fortuit* aplinkybių nenustatyta.

Pareiškėja derėjosi su Tiekėju ir dėjo visas pastangas, kad susitarimas dėl nuolaidos dujų kainai būtų pasiektas kuo greičiau, tačiau susitarti pavyko tik 2016 m. pradžioje. Iki tol Pareiškėja nežinojo, koks sprendimas bus priimtas, ar Tiekėjas apskritai suteiks nuolaidą, jeigu suteiks, kokio dydžio ji bus. Taigi, Tiekėjo sprendimas dėl nuolaidos nepriklausė nuo Pareiškėjos valios ir ji, teikdama PM deklaraciją už 2014 m. ir avansinio PM deklaraciją už 2015 m. IV ketvirtį, negalėjo numatyti, kuo bailsis derybos su Tiekėju. Atsižvelgiant į tai, Pareiškėja minėtas deklaracijas turėjo tikslinti dėl aplinkybių, kurias būtų galima prilyginti *cas fortuit*, t. y. Tiekėjo naudojimasis monopolisto situacija ir politinės jėgos naudojimas kaip tik ir yra *cas fortuit* aplinkybės.

Be to, Pareiškėja savo veiksmais tokiomis Tiekėjo nesąžiningos kainodaros taikymo aplinkybėmis pademonstravo tinkamą verslininko rūpestingumą ir apdairumą, o būtent: (i) domėjosi Tiekėjo jos atžvilgiu taikoma kainodara, nors Tiekėjas ir nėra susijusi šalis ir dėl to nebuvo teisinio / mokestinio preteksto abejoti dėl rinkos kainos; (ii) identifikavo nesąžiningą jos atžvilgiu Tiekėjo pritaikytą kainą; (iii) ėmėsi spręsti situaciją, t. y. pradėjo derybas ir efektyviai bei kokybiškai atliko visus reikalingus veiksmus tiek, kiek tai priklausė nuo Pareiškėjos. Būtent dėl pademonstruoto rūpestingumo ir apdairumo Pareiškėja ne tik nepatyrė papildomos žalos, bet ir išsiderėjo papildomai finansinės situacijos pagerinimą ir už 2014 m. įsigytas dujas tuo pačiu gaudama papildomos naudos valstybės biudžetui per papildomas mokėtinas PM sumas.

Skunde, vadovaujantis MAĮ 141 str. 1 d. 3 punktu, tvirtinama, jog Pareiškėjos situacijoje reali žala biudžetui padaryta nebuvo, nes 2016-02-08 gavus kreditines Tiekėjo sąskaitas faktūras, Pareiškėja jau kitą dieną (2016-02-09) į valstybės biudžetą pervedė atitinkamą papildomą PM sumą: iki to momento, kol Pareiškėja nebuvo gavusi nuolaidos dujų pirkimo kainai iš Tiekėjo, ji nebuvo uždirbusi apmokestinamojo pelno, todėl ir valstybės biudžetui nepriklausė iš Pareiškėjos jokia mokėtina PM suma; atitinkamai, tik 2016-02-08 Tiekėjo kreditinės sąskaitos faktūros yra tas juridinis faktas, dėl kurio valstybės biudžetui atsirado teisė gauti PM sumą iš Pareiškėjos. Ir valstybės biudžetas gavo tokią jam priklausančią PM sumą operatyviai kitą dieną po šio juridinio fakto, t. y. jau 2016-02-09 valstybės biudžetas ėmė disponuoti papildoma PM pajamų suma. Pareiškėjos teigimu, PM sumos priskyrimas 2014 m. PM deklaracijoje ir 2015 m. IV ketvirčio avansinio PM deklaracijoje yra tik formaliųjų PMĮ deklaravimo taisyklių rezultatas, tačiau pagal MAĮ 10 straipsnį mokesčių teisiniuose santykiuose viršenybė teikiama jų turiniui, o ne formai.

Skunde remiamasi PMĮ 141 str. 1 d. 1 punktu ir nurodoma, jog ginčo situacijoje nėra ir nebuvo padarytas pažeidimas, nes Pareiškėja sąžiningai ir laiku vykdė nuo jos priklausančias PM deklaravimo ir sumokėjimo pareigas, todėl nėra ir Pareiškėjos kaltės dėl padaryto pažeidimo.

Pareiškėja nurodo nesutinkanti su Inspekcijos pozicija, jog jos atleidimas nuo delspinigių pažeistų mokesčių mokėtojų lygybės ir proporcingumo principus. Pareiškėjos nuomone, būtų priešingai, nes neatleidus nuo automatiškai sistemoje apskaičiuotų delspinigių, Pareiškėjos situacija taptų neproporcingai blogesnė, palyginus su kitais mokesčių mokėtojais, nes patirtų sankciją situacijoje, kurioje mokesčių teisės aktų tikslas nenumato tokios sankcijos taikyti: Pareiškėja laiku sumokėjo PM sumą į valstybės biudžetą (kitą dieną po to, kai iš Tiekėjo buvo gautos kreditinės sąskaitos faktūros su nuolaidos suma, kurios ir yra juridinis pagrindas PM atsirasti). Todėl Pareiškėjai papildomai apskaičiuavus delspinigius, jos padėtis taptų neproporcingai blogesnė nei tų mokesčių mokėtojų, kurie taip pat mokesčius sumoka laiku, tačiau jiems už tai nėra papildomai skiriami dar ir delspinigiai. Be to, Pareiškėjos faktinė situacija nėra palyginama su mokėti mokesčius vėluojančiais mokesčių mokėtojais, nes pirminėje 2014 m. PM deklaracijoje Pareiškėja neturėjo galimybės ir teisinio pagrindo deklaruoti jokios kitokios sąnaudų sumos nei ta, kuri buvo sudeklaruota pagal tuometinius juridinę galią turinčius dokumentus. Todėl iki 2016-02-08 Pareiškėja pagrįstai neturėjo pareigos mokėti PM į valstybės biudžetą, nes neturėjo apmokestinamojo pelno. Pareiškėja pati neturėjo galimybės naudotis Tiekėjo nuolaidos finansine nauda iki 2016-02-08. Todėl valstybės biudžetas taip pat neįgijo teisės į pačios Pareiškėjos dar neturimos finansinės naudos dalį. Tiek Pareiškėja, tiek biudžetas savo finansinę naudą iš naujai atsiradusio juridinio fakto gavo iš esmės tuo pačiu metu – 2016-02-08 (Pareiškėja) ir 9 d. (valstybės biudžetas). Todėl būtų neproporcinga Pareiškėjai mokėti delspinigius į biudžetą taip, kaip juos moka mokesčius sumokėti vėluojantys mokesčių mokėtojai, nes jie vėlavimo laikotarpiu turi galimybę naudotis ne jiems (o biudžetui) priklausančiomis lėšomis, o Pareiškėja tokios galimybės neturėjo.

Atsižvelgiant į aukščiau išdėstytus argumentus, Pareiškėjos nuomone, yra akivaizdu, kad Inspekcija netinkamai įvertino delspinigių instituto tikslą ir paskirtį, neteisingai pritaikė MAĮ nuostatas dėl atleidimo nuo delspinigių pagrindų, neįvertino Pareiškėjos situacijos kompleksiskai ir todėl neįžvelgė, kad šioje situacijoje delspinigių automatinis apskaičiavimas sistemoje yra netinkama, netikslinga ir neproporcinga priemonė. Dėl šios priežasties ir vadovaujantis MAĮ 155 str. 4 d. 4 punktu, skunde prašoma pakeisti Inspekcijos 2016-03-15 sprendimą Nr. (21.52-28) 299-2 ir atleisti Pareiškėją nuo 103054,35 Eur PM ir 7705,17 Eur avansinio PM delspinigių.

Iš bylos medžiagos matyti, kad Pareiškėjos 2016-04-01 skundas tenkintinas.

Ginčas šioje byloje yra kilęs dėl Pareiškėjos atleidimo nuo 110759,52 Eur PM delspinigių.

Pagal MAĮ 100 str. 1 dalį (2007-07-03 įstatymo Nr. X-1249 redakcija, galiojanti nuo 2007-07-19) mokesčių mokėtojas gali būti atleidžiamas nuo skaičiuojamų (apskaičiuotų), bet nesumokėtų (neišieškotų) delspinigių ar jų dalies, jeigu: yra šio įstatymo 141 str. 1 dalyje nustatytas pagrindas; kitais atvejais, kai delspinigius išieškoti netikslinga ekonominiu ir (ar) socialiniu pagrindu, kaip tai suprantama pagal šio įstatymo 113 str. 1 d. 3 punktą – jeigu yra sunki fizinio asmens ekonominė (socialinė) padėtis. Šis atleidimo pagrindas gali būti taikomas tik mokesčių mokėtojams – fiziniams asmenims.

Vadovaujantis MAĮ 141 str. 1 dalimi (2007-07-03 įstatymo Nr. X-1249 redakcija) atleidimo nuo pagal šio įstatymo 139 ir 140 straipsnius paskirtų baudų mokėjimo pagrindai yra: 1) jei mokesčių mokėtojas įrodo, kad nėra kaltas dėl padaryto pažeidimo; 2) jei mokesčio įstatymas pažeistas dėl aplinkybių, kurios nepriklausė nuo mokesčių mokėtojo valios ir kurių jis nenumatė ir negalėjo numatyti. Tokiomis aplinkybėmis nelaikomi mokesčių mokėtojo ar jo darbuotojų veiksmai ar neveikimas, taip pat mokesčių mokėtojo nemokumas; 3) kai mokesčių mokėtojo atskira veika, nors ir pažeidžiančia mokesčio įstatymo nuostatas, nepadaroma žala biudžetui; 4) kai mokesčių mokėtojas mokesčio įstatymą pažeidė dėl klaidingo apibendrinto mokesčio įstatymo paaiškinimo arba mokesčių administratoriaus raštu ar telefonu, jei suteikta konsultacija centrinio mokesčių administratoriaus nustatyta tvarka buvo įrašyta ir yra galimybė nustatyti skambinantį asmenį – mokesčių mokėtoją (ar jo atstovą), suteiktos klaidingos konsultacijos mokesčių mokėjimo klausimais.

Iš Pareiškėjos skundo Komisijai turinio matyti, kad savo prašymą atleisti ją nuo apskaičiuotų PM delspinigių Pareiškėja grindžia aplinkybėmis, jog ji nėra kalta dėl padaryto pažeidimo, jog mokesčio įstatymas buvo pažeistas dėl aplinkybių, kurios nepriklausė nuo Pareiškėjos valios ir kurių ji nenumatė ir negalėjo numatyti bei, kad savo veika, nors ir pažeidžiančia mokesčio įstatymo nuostatas, Pareiškėja nepadarė žalos biudžetui. Taigi, Pareiškėja prašo atleisti ją nuo apskaičiuotų PM delspinigių MAĮ 141 str. 1 d. 1, 2 ir 3 punktuose nurodytais pagrindais.

Pažymėtina, jog MAĮ 141 str. 1 dalyje įtvirtintos teisės normos numato bendro pobūdžio atleidimo nuo baudos bei delspinigių aplinkybes, kurias privalo įrodyti mokesčių mokėtojas ir jos yra vertinamojo pobūdžio dėl jų taikymo konkrečiam atvejui. Kaip ne sykį yra nurodęs LVAT savo praktikoje, tokiam vertinimui yra svarbūs mokesčius nustatantys teisės aktai, kuriuos pažeidė mokesčių mokėtojas ir pagal kuriuos buvo nustatyta prievolė sumokėti mokesčius. Todėl kiekvienu konkrečiu atveju, vertinant konkretaus mokesčių mokėtojo kaltės dėl skirtingų mokesčių įstatymų pažeidimų klausimą MAĮ 141 str. 1 d. 1 punkto taikymo aspektu, turi būti atsižvelgiama į tuos teisės aktus, kurie reguliuoja konkretų teisinį santykį, t. y. turi būti įvertinama, kokie ir kokia apimtimi yra teisiškai reikšmingi faktai, kurie yra pakankami konstatuoti konkretaus mokesčio mokėtojo kaltės dėl konkretaus mokesčio įstatymo pažeidimo klausimą (pavyzdžiui, LVAT 2011-06-27 nutartis adm. byloje Nr. A⁴³⁸-2122/2011).

Nagrinėjamo ginčo atveju PM delspinigiai už laikotarpį nuo 2015-06-02 iki 2016-02-09 Mokesčių apskaitos informacinėje sistemoje buvo apskaičiuoti Pareiškėjai 2016-02-09 patikslinus metinę PM deklaraciją už 2014 m. ir avansinio PM deklaraciją už 2015 m. IV ketvirtį ir jose pakeitus Pareiškėjos nurodytųjų laikotarpių veiklos rezultatus – vietoje nuostolio deklaravus apmokestinamąjį pelną. Pažymėtina, jog iš ginčijamo Inspekcijos sprendimo turinio bei jos atstovės mokestinio ginčo nagrinėjimo Komisijos posėdyje metu išdėstytos pozicijos spręstina, jog ginčas dėl to, kad Pareiškėja teisingai deklaravo savo 2014 m. veiklos rezultata (nuostolį) bei kad pasikeitus aplinkybėms, sąlygojusioms deklaruoto veiklos rezultato pasikeitimą, teisingai pasielgė tikslindama minėtas PM deklaracijas, nekyla. Taigi, konstatuotina, jog Pareiškėja nagrinėjamoje situacijoje tinkamai įvykdė savo mokestines prievoles, atsiradusias PMĮ pagrindu – laiku pateikė tiek pirmines, tiek patikslintas PM deklaracijas, teisingai jose deklaravo nuostolį bei apmokestinamąjį pelną, apskaičiavo PM (MAĮ 40 str. 4 ir 5 punktai). Iš bylos medžiagos taip pat spręstina, jog ginčo delspinigiai Mokesčių apskaitos informacinėje sistemoje apskaičiuoti ne dėl netinkamų Pareiškėjos veiksmų deklaruojant ar skaičiuojant mokesčius, o dėl to, kad įvykus su ankstesniu mokestiniu laikotarpiu susijusiems įvykiams ir atsiradus būtinybei patikslinti 2014 m. veiklos rezultatus (2015 m. avansinę apyskaitą), delspinigiai apsiskaičiavo „automatiškai“ skaičiuojant kitoki veiklos rezultata.

Pasisakant dėl Pareiškėjos atleidimo nuo apskaičiuotų PM delspinigių nesant jos kaltės klausimu, pažymėtina, jog LVAT 2015-02-09 nutartyje adm. byloje Nr. A-81-261/2015 yra nurodęs, kad vertinant MAĮ 141 str. 1 d. 1 punkte įtvirtintą atleidimo nuo baudos (delspinigių) pagrindą, yra reikšminga mokesčių mokėtojo veikos subjektyvinė pusė, t. y. kaltė, kurios išraiška yra nepakankamas atidumas, rūpestingumas ar apdairumas, kurio reikalaujama iš veikiančio asmens konkrečiomis sąlygomis. Asmuo, kuris nevykdė pareigos elgtis rūpestingai ir atidžiai arba nesugebėjo toks būti konkrečioje situacijoje, negali būti atleistas nuo atsakomybės nesant kaltės dėl padaryto pažeidimo. Pareiškėja nagrinėjamo mokestinio ginčo atveju, Komisijos vertinimu, veikė kaip atidus ir rūpestingas mokesčių mokėtojas, nes 2016-02-08 gavęs kreditines Tiekėjo sąskaitas faktūras, jau kitą dieną (2016-02-09) ne tik pateikė patikslintas PM deklaracijas, kuriose, kaip minėta, teisingai deklaravo į biudžetą mokėtinas PM ir avansinio PM sumas, bet ir į valstybės biudžetą sumokėjo šiose deklaracijose apskaičiuotą 3088821 Eur PM sumą.

Atsižvelgdama į aukščiau nurodytas aplinkybes, Komisija nurodo sutinkanti su Pareiškėjos skunde išdėstyta pozicija, jog ji tinkamai įvykdė savo mokestines prievoles, susijusias su PM apskaičiavimu ir deklaravimu. Nesant PMĮ pažeidimo, kartu eliminuojama ir Pareiškėjos kaltė dėl jo, o šios aplinkybės konstatavimas yra teisinis pagrindas atleisti Pareiškėją nuo PM delspinigių MAĮ 141 str. 1 d. 1 punkto pagrindu.

Inspekcija ginčijamame sprendime nurodė, jog žala valstybės biudžetui yra padaroma tada, kai į jį laiku nepatenka mokėtinos mokesčių sumos. Inspekcijos tvirtinimu, PMĮ nustatytais terminais Pareiškėjai nesumokėjus mokėtinų mokesčių (sumokėjus juos vėliau), valstybės biudžetui buvo padaryta žala, įvertinta apskaičiuotų delspinigių dydžiu, t. y. 110759,52 Eur.

LVAT, aiškindamas MAĮ 141 str. 1 d. 3 punkte įtvirtintą atleidimo nuo baudos ir delspinigių pagrindą, ne sykį yra pažymėjęs, kad mokesčių mokėtojui mokesčių įstatymo nustatyta tvarka ir terminais nesumokėjus į biudžetą mokėtinos mokesčio sumos, biudžetas laiku negauna pajamų atitinkamo mokesčio forma, todėl biudžetui paprastai padaroma žala. Taigi, laiku neįvykdžius pareigos sumokėti mokesčius, yra padaroma žala valstybės biudžetui (pavyzdžiui, LVAT 2005-02-09 nutartis adm. byloje Nr. A¹⁵-141/2005, 2010-05-20 nutartis adm. byloje Nr. A⁴⁴²-773/2010, 2010-10-28 nutartis adm. byloje Nr. A²⁶¹-1439/2010 ir kt.). Nagrinėjamo mokestinio ginčo atveju, atsižvelgus į aplinkybes, jog pirminėse PM deklaracijose Pareiškėja buvo deklaravusi nuostolį, dėl ko mokėtina PM suma nebuvo apskaičiuota, o kartu

Pareiškėjai neatsirado ir prievolė mokėti PM PMĮ nustatytais terminais (pagal PMĮ 53 str. 1 dalį PM mokamas pagal metines PM deklaracijas ir turi būti sumokėtas ne vėliau kaip iki kito mokestinio laikotarpio šešto mėnesio pirmos dienos, pagal PMĮ 47 str. 6 dalį avansinis PM turi būti sumokėtas ne vėliau kaip paskutinę kiekvieno mokestinio laikotarpio ketvirčio dieną, o už paskutinį mokestinio laikotarpio ketvirtį – ne vėliau kaip iki šio ketvirčio paskutinio mėnesio 25 dienos), jog mokėtina į valstybės biudžetą PM suma atsirado tik dėl 2016-02-08 pasikeitusių ūkinių operacijų turinio (tiekėjui išrašius kreditines sąskaitas faktūras už 2014 m. tiektas dujas) Pareiškėjai 2016-02-09 patikslinus metinę PM deklaraciją už 2014 m. ir avansinio PM deklaraciją už 2015 m. IV ketvirtį, ir, kaip jau buvo minėta, tą pačią dieną visa Pareiškėjos patikslintose deklaracijose apskaičiuota PM suma buvo sumokėta į valstybės biudžetą, darytina išvada, jog realiai valstybės biudžetas jokios žalos nepatyrė. Pareiškėja iki 2016-02-08 neturėjo pagrindo deklaruoti kitokius 2014 m. veiklos rezultatus, iki 2016-02-09 neturėjo mokestinės prievolės mokėti PM, o šią prievolę įvykdė nedelsdama tik jai atsiradus. Taigi, Pareiškėjos apskaičiuota mokėtina PM suma pateko į biudžetą tą pačią dieną, kada ir buvo apskaičiuota, todėl darytina išvada, kad žala valstybės biudžetui nebuvo padaryta.

Pareiškėja skunde Komisijai tvirtina, jog pagrindinis ginčo byloje taikytinas atleidimo nuo apskaičiuotų delspinigių pagrindas būtų MAĮ 141 str. 1 d. 2 punktą – dėl aplinkybių, kurios nepriklausė nuo mokesčių mokėtojo valios ir kurių jis nenumatė ir negalėjo numatyti. Pareiškėja nurodo, jog derėjosi su Tiekėju ir dėjo visas pastangas, kad susitarimas dėl nuolaidos dujų kainai būtų pasiektas kuo greičiau, tačiau susitarti pavyko tik 2016 m. pradžioje. Iki tol Pareiškėja nežinojo, koks sprendimas bus priimtas, ar Tiekėjas apskritai suteiks nuolaidą, ir, jeigu suteiks, kokio dydžio ji bus. Taigi, Tiekėjo sprendimas dėl nuolaidos nepriklausė nuo Pareiškėjos valios ir ji, teikdama PM deklaraciją už 2014 m. ir avansinio PM deklaraciją už 2015 m. IV ketvirtį, negalėjo numatyti, kuo baigsis derybos su Tiekėju. Atsižvelgiant į tai, Pareiškėja minėtas deklaracijas turėjo tikslinti dėl aplinkybių, kurias būtų galima prilyginti *cas fortuit*, t. y. Tiekėjo naudojimas monopolisto situacija ir politinės jėgos naudojimas, Pareiškėjos vertinimu, kaip tik ir yra *cas fortuit* aplinkybės.

Pasisakant dėl Pareiškėjos skunde akcentuojamo atleidimo nuo delspinigių pagrindo, pažymėtina, jog LVAT yra akcentavęs, kad nurodytasis pagrindas sietinas su nenugalimos jėgos poveikiu (*force majeure*) ir atsitiktinių aplinkybių poveikiu (*cas fortuit*), kurių savo veikloje mokesčių mokėtojas nenumatė bei numatyti negalėjo, ir dėl šių aplinkybių poveikio atsiradę padariniai negalėjo būti veikiami mokesčių mokėtojo valios. Minėtomis aplinkybėmis pripažintinos gamtos jėgos, valstybinės valdžios institucijų neteisėti veiksmai ir žmogaus poveikis. Tačiau žmogaus poveikis mokesčio mokėtojo veiklai tik tada eliminuoja mokesčio mokėtojo valią, kai prieš jį naudojamas absoliutus smurtas (*vis absoluta*), kurio mokesčio mokėtojas negali išvengti, jam pasipriešinti ar nuo jo apsiginti (pavyzdžiui, LVAT 2005-02-09 nutartis adm. byloje Nr. A¹⁵-141/2005, 2005-10-11 nutartis adm. byloje Nr. A¹⁵-1421/2005, 2011-03-21 nutartis adm. byloje Nr. A⁵⁶-319/2011 ir kt.).

Iš ginčijamo Inspekcijos sprendimo turinio matyti, jog Inspekcija sprendime sutiko, kad Pareiškėja iš dalies atitiktų MAĮ 141 str. 1 d. 2 punkto požymius, tačiau, apeliuodama į Pareiškėjos verslo patirtį ir apdairaus bei rūpestingo verslininko galimybę įvertinti verslo riziką (ginčo atveju galimybę numatyti, jog derantis dėl nuolaidų yra tikimybė, kad jos bus pritaikytos), padarė išvadą, kad aplinkybių, kurias būtų galima prilyginti *force majeure*, *cas fortuit* ar *vis absoluta*, nenustatyta.

Komisija nurodo, kad Inspekcija formaliai įvertino Pareiškėjos nurodomas ginčo bylos faktines aplinkybes, dėl kurių ginčas nekyla. Iš tiesų, kaip nurodo Pareiškėja, iki pat derybų su Tiekėju pabaigos (kreditinių sąskaitų išrašymo) ji nežinojo, koks sprendimas bus priimtas, ar Tiekėjas suteiks jai nuolaidą, kokio dydžio ji bus. Tiekėjo sprendimas dėl nuolaidos nepriklausė nuo Pareiškėjos valios ir ji, teikdama PM deklaraciją už 2014 m. ir avansinio PM deklaraciją už 2015 m. IV ketvirtį, negalėjo numatyti, kuo baigsis derybos su Tiekėju. Taigi, deklaruoti

kitokius savo veiklos rezultatus, nei Pareiškėja deklaravo pagal tuo metu turėtus buhalterinės apskaitos dokumentus, Pareiškėja neturėjo teisinio pagrindo. Paaaiškėjus aplinkybei dėl Tiekėjo taikytų nuolaidų, jų dydžio, Pareiškėja nedelsdama patikslino ginče aptariamas PM deklaracijas. Kaip jau buvo minėta, Pareiškėja ginčo atveju pasielgė kaip rūpestingas ir atidus mokesčių mokėtojas, todėl jos veiksmų kaip apdairaus ir rūpestingo verslininko vertinimas, kurį pateikė Inspekcija savo sprendime, šiame ginče nėra reikšmingas.

Pareiškėjos teigimu, Tiekėjo naudojimas monopolisto situacija, politinės jėgos naudojimas yra *cas fortuit* aplinkybės, dėl kurių Pareiškėja turėjo tikslinti ginče minimas PM deklaracijas. Komisijos vertinimu, šios Pareiškėjos nurodytos aplinkybės nepatenka į LVAT nagrinėjant mokestinius ginčus apibrėžtą *force majeure* ar *cas fortuit* aplinkybių sąvoką (gamtos jėgos, valstybinės valdžios institucijų neteisėti veiksmai), todėl Pareiškėja negali būti atleista nuo PM delspinigių MAĮ 141 str. 1 d. 2 punkte įtvirtintu pagrindu.

Komisija, atsižvelgdama į nustatytų aplinkybių visumą, vadovaudamasi MAĮ 8 straipsnyje įtvirtintais teisingumo ir protingumo kriterijais – teisingumo kriterijus įpareigoja mokesčių administravimo srityje siekti protingos skirtingų interesų pusiausvyros atsižvelgiant į abiejų šalių interesus bei pareigas – mokesčių mokėtojo prievolę teisingai mokėti ir deklaruoti mokesčius bei mokesčių administratoriaus pareigą skatinti savanorišką mokesčių mokėjimą, o protingumo kriterijus reikalauja, kad mokesčių administratorius elgtųsi atidžiai, teisingai ir sąžiningai, – daro išvadą, jog Pareiškėja MAĮ 100 str. 1 d. 2 punkto, 141 str. 1 d. 1 ir 3 punktų pagrindu atleistina nuo 110759,52 Eur PM delspinigių.

Mokestinių ginčų komisija prie Lietuvos Respublikos Vyriausybės, vadovaudamasi Mokesčių administravimo įstatymo 155 straipsnio 4 dalimi, n u s p r e n d ž i a:

Panaikinti Valstybinės mokesčių inspekcijos prie Finansų ministerijos 2016-03-15 sprendimą Nr. (21.52-28) 299-2 ir atleisti Pareiškėją nuo 110759,52 Eur PM delspinigių.

Pagal Mokesčių administravimo įstatymo 159 str. 1, 3 ir 4 dalis mokesčių mokėtojas, nesutinkantis su Mokestinių ginčų komisijos sprendimu, turi teisę šį sprendimą apskųsti Vilniaus apygardos administraciniam teismui (Žygimantų g. 2, LT-01102 Vilnius). Pagal MAĮ 159 str. 2 dalį apskųsti Mokestinių ginčų komisijos sprendimą taip pat turi teisę centrinis mokesčių administratorius, tačiau tik tuo atveju, kai centrinis mokesčių administratorius ir Mokestinių ginčų komisija, sprenddami mokestinį ginčą (arba mokestinio ginčo metu), skirtingai interpretavo įstatymų ar kito teisės akto nuostatas. Skundas Vilniaus apygardos administraciniam teismui turi būti paduodamas ne vėliau kaip per 20 dienų po Mokestinių ginčų komisijos sprendimo įteikimo dienos.

Komisijos pirmininkė

Edita Veršelienė

Komisijos nariai

Martynas Endrijaitis

Rasa Stravinskaitė

Lina Vosylienė